

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoCsp/17/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121490640
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6121490640.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, Bratislava, P.O.BOX 205, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, D. A. D. E., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o zaplatenie 26.157,06 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 16. marca 2023, č.k. 10Csp/17/2022-194, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. **m e n í** tak, že žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi istinu 26.059,29 eur, úrok vo výške 2.926,09 eur, zmluvný poplatok vo výške 9 eur, úroky z omeškania vo výške 348,38 eur, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy zo sumy 26.148,06 eur od 23.01.2020 do 14.09.2022, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 26.059,29 eur od 15.09.2022 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a to spoločne a nerozdielne s F. A., ktorej bola táto povinnosť plniť uložená platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 13.10.2021, č.k. 29Up/1487/2021.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. **p o t v r d z u j e**.

III. Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie 88,77 eur. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku spoločne a nerozdielne s F. A., nar. XX.XX.XXXX, zaplatiť žalobcovi istinu 26.059,29 eur, úrok vo výške 2.926,09 eur, zmluvný poplatok vo výške 9 eur, úroky z omeškania vo výške 348,38 eur, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy zo sumy 26.148,06 eur od 23.1.2020 do 14.9.2022, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 26.059,29 eur od 15.9.2022 do zaplatenia, v spojitosti s platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 9Up/1487/2021 (správne č.k. 29Up/1487/2021) zo dňa 13.10.2021, ktorým bola F. A., nar. XX.XX.XXXX, uložená povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne uvedenú sumu žalobcovi. Výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa pôvodný žalobca (XXX.G., H.) domáhal od pôvodne dvoch žalovaných (okrem žalovaného aj voči F. A.) uloženia povinnosti spoločne a nerozdielne zaplatiť 26.157,06 eur s príslušenstvom. Uviedol, že so žalovanými uzatvoril zmluvu o úvere, na základe ktorej im poskytol úver vo výške 30.000 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali vrátiť v mesačných splátkach. Následkom nesplácania úveru riadne a včas vyhlásil mimoriadnu splatnosť

úveru. Vzhľadom na to, že žalovaní dlžnú sumu nevrátili, obrátil sa žalobca na súd. Okresný súd Banská Bystrica dňa 13.10.2021 vydal platobný rozkaz voči obom pôvodne žalovaným. Platobný rozkaz voči F. A. nadobudol právoplatnosť dňa 30.03.2022 pričom žalovaný A. B. podal prostredníctvom právneho zástupcu voči platobnému rozkazu odpor. V priebehu konania súd prvej inštancie uznesením zo dňa 29.11.2022, č.k. 10Csp/17/2022-157 pripustil, aby do konania na strane žalobcu namiesto doterajšieho žalobcu XXX.G., H. vstúpila spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 2 písm. d), § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 2 písm. i), k), z), § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v čase uzatvorenia zmluvy, § 37 ods. 1, § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Súd prvej inštancie vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby o zaplatenie 88,77 eur žalobcom konanie v tejto časti podľa § 145 ods. 1 CSP zastavil. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní konštatoval, že úverová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou. Žalobca preukázal, že žalovaný čerpal úver 30.000 eur, ktorý sa zaviazal splácať v dohodnutých splátkach. Úver však riadne nesplácal. Keďže nedošlo k splácaniu úveru, súd prvej inštancie žalovaného zaviazal k úhrade dlžnej sumy spolu s príslušenstvom spoločne a nerozdielne s F. A., ktorej bola rovnaká povinnosť uložená uvedeným platobným rozkazom. Súd považoval námietku žalobcu, podľa ktorej právny predchodca žalobcu (banka) nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou pri skúmaní jeho bonity, za nedôvodnú a účelovú. Z dokazovania bolo nesporné, že žalovaný, resp. jeho spoludlžník F. A., mali v minulosti zobraté viaceré úvery, ktoré sa rozhodli preklenúť jedným úverom, a to cez banku, v ktorej mali v čase uzatvorenia zmluvy najväčšiu nosnú dlžobu (21.149,36 eur). Bolo nielen v záujme dlžníkov, ale aj pôvodného veriteľa, aby žalovaný mal nastavený úverový rámec tak, aby bol schopný túto pohľadávku riadne splácať, teda bolo aj na žalovanom, aby poskytol všetky relevantné údaje, ktoré mohli mať vplyv na jeho platby schopnosť. Žalovaný v tomto smere neuviedol žiadne dôležité informácie, majúce vplyv na jeho platby schopnosť, ktoré mu boli známe v čase uzatvorenia zmluvy a ktoré by podmienili zmenu správania sa banky, že by mu úverový rámec neposkytla. Súd zdôraznil, že ak si banka v čase uzatvorenia úverovej zmluvy preverovala príjem žalovaného cez Sociálnu poisťovňu a majetkové pomery cez register dlžníkov a následne zisťovala osobné pomery žalovaného, bolo to postačujúce za účelom vyhodnotenia možnosti žalovaného v budúcnosti poskytnutý úver riadne splácať a konala tak s odbornou starostlivosťou. Žalovaný ďalej namietal, že zmluva neobsahovala všetky podstatné náležitosti, a preto je potrebné považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový. Súd nepovažoval ani túto námietku žalovaného za dôvodnú. Zmluva obsahovala fixný úrok vo výške 6,90 % ročne, čo je jednoznačný údaj pre spotrebiteľa, ktorým sa garantuje, že počas celej doby splácania sa mu nebude tento úrok meniť, a teda ani nedôjde k zmene výšky jednotlivých splátok. Z tohto dôvodu nebolo povinnosťou banky uvádzať sprievodné údaje, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu úrokovej sadzby, nakoľko takýto údaj by nemal pre spotrebiteľa žiaden prínos alebo význam, na základe ktorého by sa dala predpokladať zmena jeho správania a rozhodovania. Žalovaný tiež tvrdil, že zmluva neobsahuje všetky údaje na vypočítanie RPMN spotrebiteľskej zmluvy. K tomu súd uviedol, že zmluva obsahuje fixný úrok (6,90 % ročne), náklady spojené s poistením (0 eur), odplatu za poskytnutie úveru (6,90 % ročne), celkovú čiastku ktorú má klient zaplatiť (39.113,02 eur), poplatky súvisiace s poskytnutím úveru (bod 3.1 zmluvy), tak nemožno namietat, že zmluva v sebe skrýva údaje, o ktorých žalovaný nevedel, alebo že by si žalovaný nevedel RPMN vypočítat. RPMN je matematická veličina, pričom zákon neustanovuje, že by vzorec výpočtu mal byť obsahom každej spotrebiteľskej zmluvy. Podľa názoru súdu tak žalobca nepochybil, ak do zmluvy neuviedol matematický vzorec tohto výpočtu. Žalovaný nerozporoval správnosť výpočtu RPMN, teda súd prvej inštancie mal za to, že tento údaj bol bankou vypočítaný správne a išlo o nesporný údaj. Ďalej súd uviedol, že medzi stranami sporu bolo sporné, aký údaj o priemernej RPMN mal byť uvedený v zmluve. Žalobca vychádzal z RPMN úverov bánk, ktorá bola vo výške 10,53 % ročne a žalovaný poukazoval, že tento údaj je nesprávny a malo sa vychádzať z RPMN úverov všetkých veriteľov, vrátane nebankových a tá bola vo výške 9,59 % ročne. Súd prvej inštancie uviedol, že pôvodný žalobca poskytol žalovanému vcelku výhodný úver, nakoľko mal celkové náklady nižšie ako bola priemerná RPMN (RPMN úveru bola 7,20 % ročne), z čoho možno usudzovať, že tento údaj nebol v neprospech spotrebiteľa v takom smere, že by to malo nejaký významný vplyv na jeho správanie alebo rozhodovanie. Týmto smerom by bolo možné uvažovať len v tom prípade, ak by tieto údaje boli diametrálne odlišné alebo žalovaný by predložil viacero návrhov úverových zmlúv, ktoré mu mohli byť poskytnuté v čase uzatvárania spotrebiteľského úveru, a že práve v dôsledku poznania, resp. nepoznania týchto údajov by došlo k zmene správania spotrebiteľa. Do úvahy súd vzal aj to, že tieto údaje sú verejne známe, ich zverejňovanie je upravené zákonom, teda žalovanému nič nebránilo, aby si ich sám overil alebo zistil, a to ešte pred podpísaním úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie sa nestotožnil napokon ani s názorom žalovaného, že listiny, ktorými ho banka upozornila, že je so splátkami v omeškaní a že pristúpi k okamžitej splatnosti, sú

neurčité úkony podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré možno vyhlásiť za absolútne neplatné. Zdôraznil, že po preskúmaní týchto listín by bolo aj nezainteresovanej osobe zrejmé, že žalovaný si zobral úver, tento riadne nesplácal, je v omeškaní so splatnou pohľadávkou ku konkrétnemu dňu, pričom banka žalovaného primeraným spôsobom upozornila, že ak si svoje povinnosti - splácať úver nebude plniť, pristúpi k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Súd dodal, že nevyhovelo žiadosti žalovaného zaplatiť dlh v splátkach vo výške 100 eur mesačne. Z výkazu platobnej disciplíny žalovaného vyplýva, že si svoje povinnosti dlhodobo neplní, z čoho možno vychádzať, že nemá vážny záujem dlh splatiť v splátkach. Okrem toho navrhovaná výška splátky vo výške 100 eur mesačne je neprimeraná, nakoľko v takom prípade by sa aktuálny dlh splácal viac ako 20 rokov, čo nemožno od veriteľa spravodlivo žiadať. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Proti výrokom II. a III. rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaný. Pokiaľ ide o výrok II. namietal, že voči F. A. (pôvodne žalovaná v 2/ rade) nadobudol platobný rozkaz právoplatnosť, preto jej nemožno opätovne ukladať povinnosť výrokom napadnutého rozsudku duplicitne. Správne mal podľa žalovaného tento výrok znieť tak, že jemu uložená povinnosť zaniká splnením F. A. a naopak. Ďalej namietal skúmanie bonity žalobcom. Tvrdil, že žalobca neanalyzoval ich (žalovaných) domáci rozpočet a nevyhodnocoval, aká suma z ich rozpočtu im ostane k dispozícii po uhradení mesačnej splátky úveru. Žalobca preto nepostupoval pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou. Z výpisu z registra klientskych informácií nie je zrejmé, ako žalobca tieto informácie vyhodnotil, pri F. A. sa v tomto výpise uvádza, že mala tri úvery, jeden bol odmietnutý a dva odvolané a pri ňom bolo 7 žiadostí o poskytnutie úveru. Podľa jeho názoru tento výpis z registra klientskych informácií nepreukazuje, že žalobca postupoval pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou. Keďže veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, tak nemôže požadovať jednorazové splatenie dlhu, čo má tiež za následok, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov. Preto aj vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je neplatné. Ďalej tvrdil, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN. Podľa zmluvy o úvere jedinou odplatom za poskytnutie úveru je zmluvný úrok vo výške 6,90 % p.a., preto odplata, RPMN a úroková sadzba by mali byť v rovnakej výške 6,90 eur (správne %). Keďže zmluva obsahuje údaj o RPMN vo výške 7,20 % p.a., zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN. Ponechal na zvážení súdu, či zmluva o úvere neobsahuje aj nesprávny údaj o priemernej RPMN, čo má tiež za následok, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Nesúhlasil ani s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. Namietal, že predložený poštový podací lístok bez presného označenia a identifikácie zásielky nepreukazuje odoslanie ani doručenie listín vzťahujúcich sa k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Žalobca tak nepreukázal ani odoslanie, ani doručenie listu označeného ako „Vec: Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 06.11.2019“ a tiež listu „Vec: Výzva na úhradu dlžnej sumy“. Keďže veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou, a preto nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a zároveň nepreukázal doručenie listín vzťahujúcich sa k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, žalobca nemá nárok na splátky istiny, ktorých zročnosť nastane po vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu. Ďalej uviedol, že žiadal o možnosť uhradenia dlžnej sumy v mesačných splátkach, nakoľko jeho finančná situácia mu neumožňuje uhradiť dlžnú sumu jednorazovo. Namietal, že v odôvodnení rozsudku nie je ani len zmienka o tom, ako sa k možnosti uhradenia dlžnej sumy v mesačných splátkach vyjadril žalobca, či by akceptoval mesačnú splátku. Podľa jeho názoru mal súd vyzvať žalobcu na vyjadrenie sa k možnosti uhradenia dlžnej sumy v mesačných splátkach. Žiadal odvolací súd, aby zmenil napadnutý rozsudok tak, že ho zaviazal na úhradu dlžnej sumy, ktorá predstavujú neuhradené splátky istiny zročné ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu v mesačných splátkach po 100 eur splatných k 25. dňu v mesiaci pod stratou výhody splátok v prípade omeškania s ktoroukoľvek mesačnou splátkou, ďalej v časti splátok istiny zročných po vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu zamietol žalobu ako predčasne podanú a priznal mu nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu.

3. K odvolaniu žalovaného podal prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrenie žalobca. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a zaviazat žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania. Uviedol, že súd správne vyhodnotil námietku žalovaného o neskúmaní bonity pred poskytnutím úveru za nedôvodnú a účelnú. Jeho právny predchodca postupoval v súlade s ust. § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. a preveril pred poskytnutím úveru žalovaným ich bonitu, a to nad rámec zákonných povinností s poukazom na ust. § 1 ods. 6 citovaného zákona, nakoľko predmetným úverom došlo k refinancovaniu pôvodných záväzkov žalovaných. Rovnako námietka žalovaného o nesprávne uvedenej výške RPMN je bez akéhokoľvek dôkazu, podporujúceho toto tvrdenie v celom rozsahu

nedôvodná. Na základe toho nebol daný zákonný dôvod pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru absenciou naplnenia zákonného ust. v § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Dodal, že neobstojí ani námietka, že nepreukázal doručenie písomností adresovaných jeho právnym predchodcom, ktorá je aj v rozpore s obsahom spisu. Z tohto vyplýva, že výzva zo 06.11.2019 zaslaná žalovanému doporučené (pod č. F.), bola žalovanému doručená dňa 12.11.2019, čo preukázal predloženým výpisom doručovacej zásielky z pošty a výzva zo dňa 03.12.2019 zaslaná žalovanému doporučené dňa 04.12.2019 pod číslom zásielky I. , bola žalovanému doručená dňa 06.12.2019, čo preukázal predloženou doručenkou.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach o nedostatočnom zisťovaní jeho bonity a o porušení ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj o nesplnení podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku II. podľa § 388 CSP zmeniť, aj keď len z technických dôvodov a vo výroku III. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napadnutý nebol, preto je v tejto časti právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

7. Žalovaný v odvolaní namietal skúmanie bonity žalobcom pred poskytnutím úveru, keď podľa jeho názoru neanalyzoval domáci rozpočet žalovaného a pôvodnej žalovanej 2/; nevyhodnocoval, aká suma im z rozpočtu zostane k dispozícii.

8. S touto námietkou žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje. Žalobca totiž v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal, že skúmal bonitu žalovaného (č.l. 72 spisu), a to konkrétne overením príjmu zo Sociálnej poisťovne, overením úverových záväzkov, overením rodinného stavu a vyživovaných detí. Je podstatné tiež to, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému a pôvodnej žalovanej 2/ úver s mesačnou splátkou 407,43 eur, pri akceptovaní spoločného príjmu vo výške 1.300 eur a navyiac, poskytnutý úver slúžil na refinancovanie iných úverov. Žalovaný s pôvodne žalovanou 2/ sa teda dostal do výhodnejšieho postavenia. Nebol tak dôvod, aby právny predchodca žalobcu analyzoval domáci príjem žalovaného a pôvodnej žalovanej 2/.

9. Žalovaný považoval úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že obsahuje nesprávny údaj o RPMN. Podľa zmluvy o úvere jedinou odplátou za poskytnutie úveru je zmluvný úrok vo výške 6,90 % p.a., preto odplata - RPMN a úroková sadzba mali byť v rovnakej výške 6,90 %. Keďže zmluva obsahuje údaj o RPMN vo výške 7,20 % p.a., zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN.

10. Rovnako ani s touto námietkou sa odvolací súd nestotožňuje. V situácii opisovanej žalovaným nie je vylúčené, aby RPMN bola vyššia ako úroková sadzba. Úroková sadzba sa počíta ako nominálna a RPMN je efektívnou úrokovou sadzbou (počíta so zloženým úročením). Pri zloženom type úročenia sa úrok počíta nielen z počiatkovej čiastky, ale aj z úrokov, ktoré boli predtým pripísané. Preto odvolacia námietka žalovaného neobstojí.

11. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že „ponecháva na zvážení súdu, či zmluva o úvere neobsahuje aj nesprávny údaj o priemernej RPMN“, odvolací súd konštatuje, že uvedené nepredstavuje odvolaciu námietku. Neoznačuje, v čom považuje za nesprávny záver súdu prvej inštancie o nesprávne uvedenej priemernej hodnote RPMN. To zbavuje možnosti odvolacieho súdu posúdiť správnosť alebo nesprávnosť súdom prvej inštancie prijatého záveru správne uvedenej priemernej hodnoty RPMN v zmluve.

12. Žalovaný ďalej namietal, že žalobca nepreukázal doručenie listín právnym predchodcom žalobcu, ktoré sa týkajú vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Predložený poštový podací hárok bez presného označenia a identifikácie zásielky podľa jeho názoru nepreukazuje odoslanie ani doručenie listín vzťahujúcich sa k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. S touto námietkou sa odvolací súd nestotožňuje.

13. Žalovaný sa mýli, ak tvrdí, že poštové podacie hárky predložené právnym predchodcom žalobcu nepreukazujú doručenie označených listín súvisiacich s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. K výzve zo dňa 06.11.2019 (č.l. 20), realizovanej právnym predchodcom žalobcu pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, doložil žalobca elektronický podací hárok (č.l. 17). Pritom v tejto doručení je riadne táto výzva identifikovaná. Uvedený podací hárok preukazuje doručovanie tejto výzvy žalovanému. K výzve zo dňa 03.12.2019 (č.l. 19), ktorou právny predchodca žalobcu realizoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, predložil žalobca doručenie, na ktorej žalovaný vlastnoručným podpisom potvrdil prevzatie tejto výzvy. Na uvedenej doručení je riadne táto výzva identifikovaná.

14. Žalovaný tiež namietal, že žiadal o uhradenie dlžnej sumy v splátkach, nakoľko mu finančná situácia neumožňuje uhradiť dlžnú sumu naraz. Namietal, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa nenachádza zmienka o tom, ako sa k možnosti úhrady dlžnej sumy v splátkach vyjadril žalobca, či by akceptoval mesačnú splátku. Preto mal súd podľa jeho názoru vyzvať žalobcu, aby sa k tejto otázke vyjadril.

15. Podľa § 232 ods. 3, 4 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

16. Odvolací súd považuje aj túto námietku žalovaného za nedôvodnú. Súd prvej inštancie po tom, čo žalovaný v konaní prezentoval žiadosť o úhradu dlžnej sumy v splátkach, doručil túto žiadosť žalobcovi (č.l. 144). Žalobca sa síce explicitne nevyjadril k otázke splátok dlžnej sumy, avšak ďalej v konaní trval na tom, aby súd prvej inštancie uložil žalovanému dlžnú sumu uhradiť v zákonnej lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (č.l. 165).

17. Podstatné však podľa odvolacieho súdu je, že žalovaný nepreukázal svoju nepriaznivú osobnú alebo majetkovú situáciu, ktorá by mu neumožňovala uhradiť dlžnú sumu v zákonnej lehote na plnenie (č.l. 134). Žalovaný predložil doklady o svojich niektorých výdavkoch, pričom tieto pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní bližšie neozrejmil - neozrejmil svoju bytovú otázku (predložená nájomná zmluva bola uzatvorená na dobu určitú do 31.10.2022), ani výdavky a príjmy a ani majetkové pomery. Navyše, žalovaný je zastúpený právnym zástupcom, ktorý vedomosť o tom, že tieto okolnosti bol povinný žalovaný preukazovať, musel mať. Preto odvolací súd v otázke splatnosti dlžnej sumy súhlasí so súdom prvej inštancie.

18. Na základe týchto skutočností bol odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie rozhodol v merite veci vecne správne. Napriek tomu odvolací súd pristúpil k zmene výroku II. s poukazom na nesprávnu formuláciu tohto výroku. Žalovaný poukazoval na to, že voči F. A. (pôvodne žalovanej 2/) je platobný rozkaz právoplatný, a preto jej nemala byť duplicitne uložená povinnosť platenia.

19. Odvolací súd má za to, že podstata tohto namietaného výroku je vecne správna, avšak správne podotkol žalovaný, že táto povinnosť je duplicitne uložená F. A.. Preto odvolací súd pristúpil k technickej korekcii tohto výroku, k čomu musel napadnutý výrok II. zmeniť.

20. Pokiaľ ide o výrok III. napadnutého rozsudku o trovách, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa zásady úspech v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP, tento odvolací súd považuje za vecne správny, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému, nakoľko bol v odvolacom konaní podľa zásady úspechu vo veci úspešný (pričom dosiahnutie zmeny výroku II. odvolací súd nepovažoval za úspech žalovaného, nakoľko ide iba o technickú korekcii výroku). V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).